

Številka: Up-519/19-18

Datum: 29. 9. 2022

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Luciana Bettia, Komen, ki ga zastopa Odvetniška pisarna Sikirica, d. o. o., Sežana, na seji 29. septembra 2022

odločilo:

Ustavna pritožba zoper sodbo Višjega sodišča v Kopru št. I Cp 569/2017 z dne 22. 5. 2018 in sodbo Okrajnega sodišča v Sežani št. P 58/2016 z dne 8. 3. 2017 v delu, v katerem se nanašata na Luciana Bettia (prvi, drugi in peti odstavek I. točke izreka in II. točka izreka sodbe prve stopnje ter sodba druge stopnje, ki jo v tem delu potrjuje), se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnik je (skupaj z drugo in tretjo tožnico)¹ tožil javno podjetje, ki oskrbuje prebivalce s pitno vodo v Občini Komen (v nadaljevanju toženec), na plačilo odškodnine za premoženjsko in nepremoženjsko škodo, ki naj bi jim nastala kot posledica odklopa pitne vode na vodovodnem priključku, iz katerega so se oskrbovali, od 14. 7. do 5. 11. 2015. Sodišče prve stopnje je zahtevek tožnikov zavrnilo. Odlok o pogojih za dobavo in odjem pitne vode na območju Občine Sežana (Primorske novice, št. 20/91 – v nadaljevanju Odlok/91)² naj bi dovoljeval prekinitve dobave pitne vode uporabniku, če uporabnik upravljavcu vodovoda ne plača računa niti po drugi izstavitvi opomina. Odlok naj bi poleg tega ponovno vzpostavitev dobave pitne vode pogojeval s poravnavo dolgov in plačilom stroškov prekinitve ter ponovne priključitve dobave. Sodišče prve stopnje ugotavlja, da je bila v pogodbenem razmerju s tožencem (kot "lastnica oziroma plačnica odjemnega mesta vodovodnega priključka") le tretja tožnica. Dne 8. 5. 2015, ko je bil poslan opomin pred odklopom, naj bi tretja tožnica tožencu dolgovala 153,38 EUR zapadlih terjatev v zvezi z dobavljeno vodo. Toženec naj bi tretji tožnici pred odklopom poslal skupno tri opomine glede neporavnanih obveznosti v zvezi z dobavo pitne vode. Po ugotovitvah sodišča prve stopnje je toženec vodovodni priključek ponovno priklopil na omrežje šele po tem, ko je tretja tožnica poravnala zapadle terjatve za dobavljeno vodo, pritožnik pa plačal stroške ponovnega priklopa in uredil spremembo podatkov na odjemnem mestu tako, da je sam stopil v pogodbeno razmerje za dobavo pitne vode s tožencem. Sodišče prve stopnje meni, da so bile določbe Odloka/91 tako glede odklopa kot glede ponovnega priklopa pitne vode spoštovane in da toženec ni ravnal

¹ Vsi trije tožniki so v času odklopa živeli v skupnem gospodinjstvu.

² Sodišči sta ugotovili njegovo veljavnost v času odklopa pitne vode tudi za območje Občine Komen.

protipravno. Storil naj bi vse, kar je bilo v njegovi moči, da bi do zakonitega ponovnega priklopa vodovodnega priključka prišlo čim prej.

2. Višje sodišče je zavrnilo pritožbo tožnikov zoper prvostopenjsko sodbo. Strinja se, da ravnanje toženca ni bilo protipravno. Pri tem Višje sodišče vzpostavlja razliko med merili presoje za pritožnika in drugo tožnico na eni strani ter tretjo tožnico na drugi strani. Glede tretje tožnice naj bi v smer potrditve sodbe prve stopnje kazali: dolgotrajno toženčevo toleriranje neplačevanja računov, opominjanje na nepravilne obveznosti in na nevarnost odklopa, postopno naraščanje dolga, reverzibilnost posega, zagotovitev pitne vode drugje, neskrbnost in neodzivnost tretje tožnice, pa tudi dejstvo, da naj ne bi bilo pretirano od nje zahtevati plačilo oskrbe z vodo. Za pritožnika in drugo tožnico pa Višje sodišče poudari, da že po naravi stvari ni mogoče govoriti o protipravnosti ravnanja toženca zaradi golega odklopa odjemnega mesta (v razmerju do njiju). V razmerju do njiju naj bi kvečjemu protipravno ravnala tretja tožnica, ki naj bi z opustitvijo plačevanja za dobavljeno vodo povzročila, da je do odklopa sploh prišlo.

3. Pritožnik³ izpostavlja, da je bil zaradi neplačanih 153,38 EUR skoraj štiri mesece brez pitne vode. Povzema določbe mednarodnih instrumentov, iz katerih naj bi izhajalo, da je pravica dostopa do pitne vode ena temeljnih človekovih pravic. V slovenskem pravnem redu naj bi bila (v trenutku prekinitve dobave) pravica do pitne vode vsebovana v človekovi pravici do osebnega dostojanstva in varnosti iz 34. člena Ustave. Toženec naj bi s prekinitvijo oskrbe s čisto pitno vodo in s tem, da tudi po plačilu ni takoj zagotovil dostopa do pitne vode, kršil mednarodno pravo, Ustavo ter Uredbo o oskrbi s pitno vodo (Uradni list RS, št. 88/12). Pritožnik navaja, da je neposredno po prekinitvi oskrbe poravnal dolg do toženca, pa toženec kljub temu, sklicujoč se na neurejeno zemljiškoknjižno stanje nepremičnine, njegovemu gospodinjstvu štiri mesece ni zagotovil ponovne oskrbe.

4. Pritožnik dodaja, da sta skupaj z drugo tožnico v času trajanja odklopa živela v zelo težkih pogojih, ki so ogrožali njuno življenje in zdravje, brez možnosti doseganja osnovnih higienskih in zdravstvenih standardov. Z vodo naj bi se zasilno oskrbovala na bližnjem pokopališču. Zaradi prekinitve dobave pitne vode v stanovanjski objekt naj bi prostori, ki sta jih pritožnika uporabljala za bivanje, izgubili temeljno funkcijo. Življenje v stanovanju, ki ostane brez pitne vode, naj bi bilo praktično nemogoče. Po mnenju pritožnika tako stanovanje več ne omogoča človeka vrednega in dostojnega življenja.

5. Pritožnik sodišču prve stopnje očita, da se do zatrjevanih kršitev človekovih pravic ni opredelilo in da je v zvezi s tem opustilo možnost zavrnitve uporabe (protiustavnega) Odloka/91 na podlagi doktrine *exceptio illegalis*. Izpodbijani sodbi naj bi poleg tega bili "z vidika varstva človekovih pravic" (pravici do pitne vode in do zdravega življenjskega okolja) arbitrarni. Pritožnik trdi, da je večmesečna prekinitvev oskrbe s pitno vodo v okoliščinah primera drastičen in nesorazmeren

³ Ker je Ustavno sodišče s sklepom senata št. Up-519/19 z dne 27. 5. 2019 ustavno pritožbo druge tožnice zavrglo, povzema ustavno pritožbo, kot da jo je vložil le pritožnik.

ukrep, upošteva tudi to, da naj bi toženec svoj cilj (poplačilo odprtih terjatev v zanemarljivem znesku) lahko dosegel z izvršbo kot milejšim sredstvom.

6. Ustavno sodišče je s sklepom senata št. Up-519/19 z dne 27. 5. 2019 ustavno pritožbo (zgolj) pritožnika sprejelo v obravnavo. V skladu s prvim odstavkom 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12, 23/20 in 92/21 – v nadaljevanju ZUstS) je Ustavno sodišče o tem obvestilo Višje sodišče v Kopru. Na podlagi drugega odstavka 56. člena ZUstS je bila ustavna pritožba poslana tožencu, ki je nanjo odgovoril.

7. Toženec navaja, da konkretni odklop pitne vode ni bil pretiran oziroma nesorazmeren ukrep. Ravnal naj bi v skladu z Odlokom/91. Terjatev toženca naj bi bila v celoti poravnana šele 2. 11. 2015. Toženec navaja, da ni niti vedel za pritožnika kot uporabnika pitne vode iz spornega vodovodnega priključka vse do prejema vloge njegove pooblaščenke z dne 3. 11. 2015. Opozarja na številne opomine prejšnji lastnici merilnega mesta in poudarja, da je izvršil ponovni priklop pitne vode takoj, ko so bili za to izpolnjeni osnovni pogoji, pri čemer je prevzel tveganje, da pritožnik ne bo uspel v pravdi zoper zemljiškoknjižnega lastnika nepremičnine. Po mnenju toženca iz 70.a člena Ustave ne izhaja pravica do dobave brezplačne pitne vode. Iz dosedanje presoje Ustavnega sodišča naj bi izhajalo, da je prekinitev oskrbe s pitno vodo dopustna po pogojih in postopkih, kot jih določajo občinski predpisi. Prepovedi prekinitve dobave pitne vode zaradi neplačila računov naj v slovenskem pravnem redu ne bi bilo – niti v primeru upravičenih socialnih razlogov. Toženec opozarja, da bi bila v okoliščinah primera izvršba zoper tretjo tožnico še hujši ukrep. Toženec očita pritožniku zavestno izogibanje plačilu kljub prejemanju visoke pokojnine in zlorabo pravic. Obenem trdi, da niti ni mogel predlagati izvršbe proti njemu, ker ni bil stranka pogodbe za dobavo pitne vode.

8. Odgovor toženca je bil vročen pritožniku, ki je nanj odgovoril. Stališča obeh sodišč naj bi bila nezdržljiva s temeljnimi človekovimi pravicami. Pritožnik trdi, da ga je toženec s prekinitvijo dobave pitne vode hotel disciplinirati. Ponavlja, da je zaradi prekinitve dobave pitne vode njegovo stanovanje za daljši čas izgubilo svojo osnovno funkcijo.

B. – I.

9. Razen v povsem izjemnih primerih očitne arbitrarnosti, Ustavno sodišče ne more posegati v dejansko stanje, ki in kolikor so ga ugotovila redna sodišča. Zato ni mogoče sprejeti (zgolj navržene) pritožnikove trditve, da je dolg do toženca poravnal neposredno po prekinitvi oskrbe z vodo 14. 7. 2015, saj to iz izpodbijanih sodb ne izhaja.⁴

⁴ Iz sodbe prve stopnje sicer ne izhaja jasno, kdaj je bil dolg tretje tožnice do toženca poravnal. Vendar je jasno, da iz nje tudi ne izhaja resničnost trditve pritožnika o tako rekoč takojšnjem plačilu zapadlih dolgov po prekinitvi oskrbe. Kot izhaja iz 6. točke obrazložitve sodbe, je toženec v svojih vlogah trdil, da je

10. Sodišči sta zavrnila odškodninski zahtevek pritožnika iz razloga, ker ni bilo protipravnosti kot elementa odškodninske odgovornosti. Ustavno sodišče v tej zadevi odloča o ustavnopravni vzdržnosti tega stališča, ne pa (neposredno) o prekinitvi dobave pitne vode v stanovanjske prostore pritožnika.

11. Izpodbijani sodbi, kolikor se nanašata na pritožnika, slonita na dveh različnih stališčih sodišča prve stopnje in sodišča druge stopnje. Sodišče prve stopnje protipravnost ravnanja toženca izključuje na podlagi – za vse tri tožnike enotnega – razlogovanja, da odklop pitne vode ni bil protipraven, ker je bil opravljen v skladu z Odlokom/91. Odlok/91 pa naj bi dovoljeval odklop pitne vode zaradi neplačila obveznosti v zvezi z dobavo pitne vode, če je bil uporabnik pred tem dvakrat opomnjen. Sodišče druge stopnje je po drugi strani glede tretje tožnice opravilo neke vrste tehtanje razlogov, ki govorijo za zaključek o protipravnosti ravnanja toženca ali proti njemu. Vendar se ti razlogi ne nanašajo na pritožnika. Glede njega naj prekinitev dobave pitne vode ne bi mogla biti protipravna "že po sami naravi stvari", in sicer (je mogoče sklepati iz sodbe kot celote) zato, ker naj odklop odjemnega mesta že v temelju ne bi mogel biti protipraven v razmerju do pritožnika, ki s tožencem ni bil v pogodbenem razmerju za dobavo pitne vode.

12. Pritožnik med drugim uveljavlja tudi opustitev opredelitve sodišča prve stopnje do zatrjevanih kršitev človekovih pravic, pri čemer naj bi sodišče v obravnavani zadevi prav zaradi tega opustilo možnost zavrnitve odločanja na podlagi Odloka/91, ki naj bi bil v neskladju z Ustavo. Ustavno sodišče ta očitek pritožnika razume kot uveljavljanje kršitve pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave, ker naj sodišče prve stopnje pri odločanju o protipravnosti odklopa pitne vode kot predpostavki odškodninske odgovornosti ne bi odgovorilo na njegove trditve, da Odloka/91 zaradi neskladja z določbami o človekovih pravicah iz Ustave v konkretni zadevi ni dopustno uporabiti (doktrina *exceptio illegalis*).

13. Eden od pomembnejših izrazov pravice do enakega varstva pravic (22. člen Ustave) je pravica do kontradiktornega postopka oziroma pravica do izjave v postopku. Ta pravica stranki zagotavlja možnost, da predstavi svoja stališča v postopku pod pogoji, ki je ne postavljajo v vsebinsko slabši položaj nasproti drugi stranki, in da lahko na ta način vpliva na odločitev sodišč v zadevah, ki posegajo v njene pravice in interese.⁵ Stranki mora biti dana možnost, da se izjavi o vseh dejstvih in okoliščinah, ki so pomembni za odločitev o njeni pravici, in sicer tako o dejanskih

"predhodna lastnica priključka poravnala svoj dolg dne 2. 11. 2015". Pri tem toženec vztraja tudi v odgovoru na ustavno pritožbo. Vendar v delu sodbe, v katerem sodišče navaja svoje dejanske in pravne zaključke, to dejstvo ni ugotovljeno. Iz 16. točke obrazložitve sodbe izhaja, da 11. 8. 2015 dolg tretje tožnice zagotovo še ni bil v celoti plačan, iz 17. točke pa, da je toženec ponovno priklopil vodo novembra 2015, potem "ko je tretja tožnica poravnala vse svoje dotedanje obveznosti v zvezi z vodovodnim priključkom". Poleg tega je sodišče prve stopnje ugotovilo (glej 14. in 18. točko obrazložitve sodbe), da je toženec ponovno priključitev odjemnega mesta na vodovodno omrežje pogojeval tudi s plačilom stroškov odklopa in ponovne priključitve, kar je bilo v celoti plačano šele na podlagi računa z dne 23. 11. 2015.

⁵ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. Up-39/95 z dne 16. 1. 1997 (OdiUS VI, 71), 10. točka obrazložitve.

kot o pravnih vidikih zadeve.⁶ Pravica do kontradiktornega postopka pa se ne izčrpa s pravico stranke do izjave. Pravici pritožnikov do izjave in do obrazložene sodne odločbe iz 22. člena Ustave v skladu z ustaljeno ustavnosodno presojo ustreza obveznost sodišča, da vse navedbe stranke vzame na znanje, da pretehta njihovo relevantnost in dopustnost ter da se do tistih navedb, ki so za odločitev lahko bistvenega pomena in so dopustne, v obrazložitvi tudi opredeli. Za zagotovitev ustavne pravice do poštenega sojenja kot tudi za zagotovitev zaupanja v sodstvo je velikega pomena, da stranka, tudi če njenemu zahtevku ali pravnemu sredstvu ni ugodeno, lahko spozna, da se je sodišče z njenimi argumenti seznanilo in jih obravnavalo, in da ne ostane v dvomu, ali jih morda ni enostavno prezrlo.⁷ Iz pravice do opredelitve pa ne izhaja obveznost sodišča, da se opredeli do tistih navedb stranke, ki za odločitev o zadevi niso bistvene ali so očitno neutemeljene.⁸

14. Odločilen del argumentacije sodišča prve stopnje je brez dvoma prav sklep, da odklop pitne vode ni bil protipraven, ker je bil opravljen v skladu z Odlokom/91, ki dovoljuje odklop pitne vode zaradi neplačila obveznosti v zvezi z dobavo pitne vode, če je bil uporabnik pred tem ustrezno opozorjen.⁹ Sodišče je ugotovilo, da je bil odklop pitne vode pritožnikovemu gospodinjstvu opravljen v skladu z Odlokom/91, in sicer zaradi neplačila (tretje tožnice) dolga 153,38 EUR v zvezi z dobavljeno vodo. Odlok/91 torej dopušča prekinitev dobave pitne vode uporabniku (če je izveden predpisani opominjevalni postopek) že zaradi golega dejstva neplačila dolga iz naslova oskrbe z vodo (ne glede na višino neplačanega dolga in ne glede na to, ali zaradi tega dolga obstajajo ali neposredno grozijo kakšne dodatne negativne posledice v sferi upravljavca vodovoda, kot sta npr. insolventnost, ogrožitev normalne oskrbe).

15. Pritožnik je v postopku na prvi stopnji med drugim zatrjeval, da sodišče ni vezano na podzakonski predpis, za katerega oceni, da ni v skladu z Ustavo ali zakonom. Zato naj ne bi bilo vezano niti na Odlok/91. Med drugim je navedel tudi, da občina pogojev prekinitve ali omejitev

⁶ Glej odločbi Ustavnega sodišča št. Up-130/04 z dne 24. 11. 2005 (Uradni list RS, št. 109/05), 6. točka obrazložitve, in št. Up-373/97 z dne 22. 2. 2001 (Uradni list RS, št. 19/01, in OdlUS X, 108), 9. točka obrazložitve.

⁷ Primerjaj odločbi Ustavnega sodišča št. Up-373/97, 9. točka obrazložitve, in št. Up-305/15 z dne 27. 10. 2016, 14. točka obrazložitve.

⁸ Primerjaj odločbo Ustavnega sodišča št. Up-2012/08 z dne 5. 3. 2009 (Uradni list RS, št. 22/09, in OdlUS XVIII, 65), 6. točka obrazložitve.

⁹ Glej 15. točko obrazložitve sodbe sodišča prve stopnje. Člen 30 Odloka/91 sicer določa v prvem odstavku več primerov, ko lahko upravljavec "na stroške uporabnika, brez odpovedi, vendar ob obvestilu, prekine dobavo pitne vode". Toženek je pritožniku prekinil dobavo pitne vode na podlagi razloga iz točke (f) prvega odstavka 30. člena Odloka/91 ("če uporabnik ne plača računa upravljavcu po drugi izstavitvi opomina"). Drugi odstavek 30. člena Odloka/91 določa, da je dobava pitne vode prekinjena, dokler ni odpravljen vzrok prekinitve. Za ponovno priključitev mora uporabnik plačati stroške prekinitve in ponovne priključitve.

oskrbe s pitno vodo ne sme urejati v nasprotju z Ustavo.¹⁰ V zvezi s tem je nadalje izjavil, da mora biti poseg v človekove pravice izveden v skladu z načelom sorazmernosti.¹¹

16. Navedenim trditvam pritožnika, ne da bi se Ustavno sodišče že opredeljevalo do njihove utemeljenosti (v razmerju do Odloka/91), še manj pa do njihove zadostnosti za izkaz odškodninske predpostavke protipravnosti,¹² ni mogoče odrekati določene relevantnosti in pomembnosti za odškodninski spor o protipravnosti prekinitve oskrbe z vodo prav na podlagi določb Odloka/91. Glede na posledice prekinitve oskrbe z vodo jih ni mogoče označiti za očitno neutemeljene.¹³ Sodniki, ki so na podlagi 125. člena Ustave vezani na Ustavo in zakon, imajo pooblastilo in dolžnost, da pri odločanju o pravicah in obveznostih sami "izločijo" protiustavne ali nezakonite podzakonske predpise, predpise lokalne skupnosti ali splošne akte, izdane za izvrševanje javnih pooblastil.¹⁴ To pomeni, da jih v konkretnem primeru ne smejo uporabiti. V odškodninskem sporu zaradi dejanja toženca (najsi je izvajalec gospodarske javne službe ali enota lokalne samouprave), oprtega na domnevno protiustavne ali nezakonite občinski predpis, upoštevanje doktrine *exceptio illegalis* pomeni najmanj to, da se mora sodišče, ki odloča o odškodninski predpostavki protipravnosti, opredeliti do dopustnih (in ne očitno neutemeljenih) trditev stranke o protiustavnosti ali nezakonitosti občinskega predpisa, ali pa razumno obrazložiti, zakaj te v okoliščinah primera niso pravno upoštevalne. Sodišče prve stopnje se do upoštevnih trditev pritožnika v zvezi s tem sploh ni opredelilo, za to opustitev pa ni podalo nobenega razloga.

17. Čeprav sodišče prve stopnje ni podalo obrazloženega odgovora na stališča pritožnika, ki jih ni mogoče šteti za vnaprej neupoštevna in očitno neutemeljena, to še ne pomeni, da je v postopku (kot celoti) bila prekršena pritožnikova človekova pravica iz 22. člena Ustave. Pravnomočno sodbo, torej obrazložitev sodišča prve in druge stopnje, je namreč treba brati skupaj kot celoto.¹⁵ Kot že navedeno v 11. točki obrazložitve te odločbe, je Višje sodišče glede pritožnika izključilo protipravnost odklopa pitne vode na podlagi stališča, da dobavitelj pitne vode, ki prekine njeno dobavo, že po naravi stvari ne more ravnati protipravno v razmerju do osebe, ki z dobaviteljem ni

¹⁰ Glej drugo pripravljano vlogo pritožnika.

¹¹ Zapisnik o poravnalnem naroku in o glavni obravnavi pred sodiščem prve stopnje z dne 8. 3. 2017.

¹² V zadevni pravdi so se zastavljala zahtevna vprašanja z vidika t. i. zakonodajne protipravnosti, pa tudi z vidika dejstva, da tožena stranka ni bila oblast, ki je izdala sporni splošni akt, pač pa javno podjetje, ki je ravnalo v skladu z njim.

¹³ Ustavno sodišče je že v 11. točki obrazložitve odločbe št. Up-156/98 z dne 11. 2. 1999 (Uradni list RS, št. 17/99, in OdlUS VIII, 118) navedlo, da prekinitve dobave pitne vode v prostore, v katerih posameznik prebiva, bistveno spreminja razmere, v katerih ta oseba živi. Življenje v stanovanju, ki ostane brez pitne vode, ni le oteženo, ampak praktično nemogoče. Ker stanovanje izgubi pomemben del svoje funkcije, ne omogoča več tistega, kar je potrebno za človeka vredno in dostojno življenje.

¹⁴ Glej npr. sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-50/17 z dne 26. 4. 2017, 3. točka obrazložitve, in št. U-I-312/05 z dne 10. 1. 2008, 5. točka obrazložitve.

¹⁵ Odločba Ustavnega sodišča št. Up-899/16, Up-900/16, Up-901/16 z dne 5. 5. 2022 (Uradni list RS, št. 79/22), 26. točka obrazložitve.

v pogodbenem razmerju za dobavo pitne vode. To stališče je samostojno nosilno stališče sodišča druge stopnje, ki zadošča za zavrnitev odškodninskega zahtevka pritožnika. Ker je tako, Višjemu sodišču ni mogoče očitati, da se ni (tudi glede pritožnika, ne le glede tretje tožnice)¹⁶ opredelilo do vprašanja morebitne protiuustavnosti Odloka/91.¹⁷ Taka opredelitev namreč ni potrebna, če je bilo treba pritožnikov zahtevkov zavrniti že iz drugega razloga.

18. Pritožnik v ustavni pritožbi niti ne izpodbija navedenega samostojnega nosilnega stališča sodišča druge stopnje, po katerem prekinitev dobave pitne vode v razmerju do pritožnika ni bila protipravna že zato, ker pritožnik s tožencem ni bil v pogodbenem razmerju za dobavo pitne vode (pač pa je pogodbeno razmerje obstajalo med tožencem in tretjo tožnico). Če se obrazložitvi sodišč prve in druge stopnje bereta skupaj kot celota, je to stališče eno od dveh nosilnih stališč, na katerih temelji zavrnitev pritožnikovega zahtevka (drugo stališče je stališče sodišča prve stopnje, da – tudi v razmerju do pritožnika – odklop pitne vode ni bil protipraven že zato, ker je bil opravljen v skladu z Odlokom/91). Po ustaljeni ustavnosodni presoji mora pritožnik v primeru, ko izpodbijana sodna odločba temelji na dveh (ali več) nosilnih stališčih, za uspeh z ustavno pritožbo izkazati protiuustavnost obeh (oziroma vseh) stališč. Če nekaterih nosilnih stališč (ki sama zase zadoščajo za zavrnitev zahtevka) pritožnik niti ne izpodbija, Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrne.¹⁸

19. Kolikor pritožnik v ustavni pritožbi kršitev človekovih pravic utemeljuje tako s samim dejanjem odklopa pitne vode (14. 7. 2015) kot tudi s celotnim trajanjem odklopa (do 5. 11. 2015), izpostavlja, da je bilo ovira ponovnemu priklopu pitne vode poleg neplačila vseh denarnih terjatev toženca tudi dejstvo, da je bil v spornem času zemljiškoknjižni lastnik nepremičnine, ki jo oskrbuje odjemno mesto, še vedno prodajalec te nepremičnine, ki jo je sicer že leta 2003 kupil pritožnik.¹⁹ Pritožnik v zvezi s tem zatrjuje, da dostop do pitne vode ne sme biti pogojevan s "formalnim lastništvom" nepremičnine. Ustavno sodišče teh razlogov ustavne pritožbe ni moglo

¹⁶ Glej 10. točko obrazložitve sodbe Višjega sodišča.

¹⁷ Razpravo Višjega sodišča o tem, da v okoliščinah primera odklop pitne vode ni bil prekomeren v razmerju do tretje tožnice, je namreč mogoče razumeti tudi kot potrditev, da Odlok/91 ni v neskladju z Ustavo, oziroma ga je mogoče ustavno skladno razlagati in uporabljati.

¹⁸ Odločbi Ustavnega sodišča št. Up-2595/08 z dne 23. 9. 2010 (Uradni list RS, št. 86/10), 13. točka obrazložitve, in št. Up-688/05 z dne 7. 6. 2007 (Uradni list RS, št. 55/07, in OdlUS XVI, 89), 9. točka obrazložitve.

¹⁹ V zvezi z vknjižbo lastninske pravice na kupca (pritožnika) se je med pritožnikom in prodajalcem vodila pravda. Iz sodbe prve stopnje in dokumentov, ki jih je Ustavnemu sodišču poslal pritožnik (zapisnik o zaslišanju direktorja toženca kot stranke na glavni obravnavi dne 8. 3. 2017), izhaja, da je toženec ponovni priklop sprva pogojeval tudi s tem, da pogodbo o dobavi pitne vode podpiše (ali vsaj sopodpiše) prodajalec kot zemljiškoknjižni lastnik nepremičnine. Direktor toženca se je sicer pozneje odločil, da vendarle zadošča, da pogodbo o dobavi pitne vode sklene pritožnik, in sicer zato, ker je ocenil, da "lahko da imajo tožniki v zvezi z lastništvom hiše prav in ker prejšnji lastnik ni bil na najboljšem glasu".

vsebinsko obravnavati, ker iz predloga za dopustitev revizije izhaja, da jih pritožnik ni vsebinsko izčrpal.

20. Glede na navedeno je Ustavno sodišče ustavno pritožbo zavrnilo, ne da bi se ukvarjalo z drugimi očitki pritožnika.

C.

21. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsedujoča sodnica dr. Špelca Mežnar in sodniki Dr. Dr. Klemen Jaklič (Oxford ZK, Harvard ZDA), dr. Rajko Knez, dr. Marijan Pavčnik, dr. Rok Svetlič in Marko Šorli. Odločbo je sprejelo soglasno. Sodnik Knez je dal pritrtilno ločeno mnenje.

dr. Špelca Mežnar
Predsedujoča sodnica